

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **J. J.**

skazanego z art. 183 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 2 czerwca 2026 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Bielsku – Białej wyrokiem z dnia 27 października 2025 r., sygn. akt VII Ka 536/25, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Cieszynie z dnia 17 marca 2025 r., sygn. akt II K 1123/20 uznający J. J. za winnego popełnienia czynu z art. 183 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 4 lipca 2019 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i orzekający wobec niego m.in. karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasację na korzyść skazanego wniósł obrońca, który zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w całości, zarzucił obrazę art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 14 § 1 k.p.k. skutkującą bezwzględną przyczyną odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. oraz rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 183 § 1 k.k., wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku

Sądu pierwszej instancji i umorzenie postępowania, ewentualnie uniewinnienie skazanego. Obrońca wniósł nadto o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia w całości.

Odpowiadając pisemnie na kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Mimo wagi podniesionego zarzutu bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 14 § 1 k.p.k., wniosek obrońcy skazanego J. J. nie zasługuje na uwzględnienie.

Nieziemiennie Sąd Najwyższy podnosi, że instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od zasady sformułowanej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Utrwalone jest stanowisko, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, czy z dnia 20 października 2022 r., II KK 473/22). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylenia zaskarżonego nią wyroku. Wtedy bowiem dochodzi do sytuacji, w której skazany odbywałby karę, chociaż orzeczenie ze względu na swoją wadliwość nie powinno być wykonywane.

Dokonując wstępnej kontroli kasacji, Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do jednoznacznego uznania podniesionych zarzutów, w tym najdalej idącego w swojej konsekwencji zarzutu bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., za oczywiście zasadne, co jest zasadniczym powodem zastosowania instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia. Podniesiony zarzut nie jest w swojej wymowie na tyle jednoznaczny, aby już tylko pobieżna jego analiza prowadziła do wniosku o jego zasadności i konieczności uchylenie zaskarżonego wyroku.

Przeprowadzona na tym etapie postępowania analiza nie przesądza o ostatecznym kierunku rozstrzygnięcia sprawy, albowiem musi to być poprzedzone pogłębioną oceną stawianych zarzutów kasacyjnych.

Z kolei okoliczności dotyczące stanu zdrowia J.J. (zmiany nowotworowe, stwierdzenie nowotworu złośliwego zgięcia esiczo – odbytniczego, długotrwałe leczenie, w tym obejmujące wyłonięcie stomii) podnoszone przez obrońcę, mogą okazać się przydatnymi w ewentualnym postępowaniu o przerwę w wykonaniu kary w trybie art. 153 k.k.w. lub odroczenie jej wykonania na podstawie art. 151 k.k.w., nie stanowią jednak przesłanki do zastosowania instytucji z art. 532 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]